

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת ויגש

בס"ד, עט"ק פרשת ויגש
ד' טבת תשע"ב – שנה ג' גליון ק"א

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
4:09	5:25	5:58	5:55	5:42
4:09	5:25	5:58	5:55	5:42
4:09	5:25	5:58	5:55	5:42

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רְאוּת וְעֵינֵי אָחִי בְנֵימִין כִּי פִי הַמְדַבֵּר אֵלֵיכֶם. וְהִגַּדְתֶּם לְאָבִי אֵת כָּל כְּבוֹדֵי בְמִצְרַיִם וְאֵת כָּל אֲשֶׁר רְאִיתֶם וּמְהַרְתֶּם וְהוֹרַדְתֶּם אֵת אָבִי הֲנִיָּה (מִדָּה יב-ג).

זכריה. וכל זה עשה בכוח פי עה"כ עולה במספר יחוד צ"א, יחוד שני היסודות הנ"ל, שע"י שעשו יחודים בכל הדברים הגשמיים לשם שמים, העלו הכול לקדושה ולמקורו ולשרשו למעלה.

ועוד תראו שאני נשמר מבחינת יסוד צדיק, כי המדבר אליכם שאני מדבר בלשון הקודש כמו שפרש"י, לרמוז למה שאיתא בספר יצירה (פרק א משנה ג) שברית המעורר מכון נגד ברית הלשון. שתלויה אחד בשניה. ולכן ע"י שאני מדבר בקדושה הוא סימן שגם בחינת צדיק בקדושה.

ולזה אמר יוסף הצדיק והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים שרצה לרמוז לו זה הענין, שתיקן את חלקי השכינה שבמצרים כדי שיהיה שם מקום להשראת השכינה, וזהו אמרו כבודי הנקראת שכינה בסוד בשכמל"ו. וגם כבודי בגי' ל"ב נתיבות חכמה, שע"י אור החכמה נתקן השכינה כמו שאיתא בזוה"ק (ח"ג רנח). אבא יסד ברתא, וכל זה ע"י היחודים שעשה במצרים והעלה משם הניצו"ק של השכינה, ולכן ומהרתם והורדתם את אבי הנה שיעקב אבי יכול לירד ולגור במצרים.

(רעוא דרעוין תש"ע)

חלק בתיקון חטא ג"ע של אדה"ר.

וזה איתא בירושלמי (ברכות פ"א ה"ה) 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' (במדבר טו לט), א"ר לוי, ליבא ועינא תרין סרסורין דחטאת. ועוד איתא בזוה"ק (ח"א קגג:) ועל דא יוסף ובנימין תרין צדיקין נינהו, יוסף זכה למהוי צדיק לעילא, בגין דנטר את קיימא, בנימין איהו צדיק לתתא ע"ש. וכמו שביאר מרן האריז"ל (שער הכוונות ק"ש ד"ו). ובפע"ח שם פ"ט) שיוסף הוא צדיק עליון שהוא יסוד דדכורא הנותן מ"ד, ובנימין הוא צדיק תחתון שהוא יסוד דנוקבא הנותן מ"ן.

וזהו שאמר והנה עיניכם ראות דוקא בעין, כי שם הוא השורש של כל הקדושה והטהרה, שע"י שרואים שהעינים הוא בקדושה, הוא סימן שאני יוסף יסוד צדיק נשמר בקדושה, ומהול ככם ממש בלי שום פגם. ועיני אחי בנימין שאני יוסף ואחי בנימין תרין יסודות דדוכרא ונוקבא שווין בקדושה, וצריכים אנו לתקן חטא ג"ע דאדה"ר דוקא בארץ מצרים ערות הארץ שורש הטומאה והזוהמא.

וע"י התיקון הזה יהיה כעין גאולה העתידה, ולזה אמרו כי בגי' שם יהי"ה שהוא שם הוי"ה דלעתיד לבוא כמבואר ממרן האריז"ל בלקוטי תורה

פרש"י והנה עיניכם ראות בכבודי, ושאני אחיכם שאני מהול ככם. ועוד כי פי המדבר אליכם בלשון הקודש. ונתקשה בזה הרמב"ן, מה זה סימן שנתן כי פי המדבר אליכם בלשון הקודש, ועל כרחך שאני יוסף אחיכם, הלא יש כמה מן אומות העולם שיכולים לדבר בלשון הקודש ובפרט המלכים עיי"ש. וגם לכאורה מה שייכות לשון ראיה דעין לשמיעת הקול, והיה שייך לומר אזניכם שומעות. וגם להבין מה היתה כוונת יוסף הצדיק באמרו והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים וכי דרך הצדיק להתפאר את עצמו בכבוד.

אלא הנראה לומר שכבר אמרנו כמ"פ הענין מה שמבואר בזוה"ק (ח"ג קיא:) שאדה"ר עבר על ג' עבירות ע"ז ג"ע ושי"ד, וכל אחד מהאבות תיקנו חלק מהחטאים, אברהם תיקן ע"ז ויצחק תיקן ש"ד ויעקב תיקן ג"ע. והנה יוסף הצדיק היה ג"כ חלק בתיקון החטא של ג"ע, וכמו שאמר הכתוב 'אלה תולדות יעקב יוסף' (לעיל לו ב) ומפרש שם רש"י, תלה הכתוב תולדות יעקב ביוסף, מפני כמה דברים, אחת שכל עצמו של יעקב לא עבד אצל לכן אלא ברחל, ושהיה זיו איקונין של יוסף דומה לו, וכל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף וכו'. כי היו משורש אחד, ולכן היה גם יוסף הצדיק

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

**אֲדֹנָי שְׂאֵל אֶת עֲבָדָיו לְאָמֹר
הֲיֵשׁ לָכֶם אֵב אוֹ אָח (מד יט).**

רצה לומר אדני מלכות שמים שם אדני ב"ה, שאל את עבדיו לישראל עבדי הם, לאמר בתפלה ובלימוד תורה הקדושה, והוא אפילו סתם בלי כוונה גדולה שהיא ג"כ קבלת עול מלכות שמים, אלא שאינו בשלימות כל כך כדאיתא (לק"ת עקב), וכן הוא במצות עצמם, כי אף שעושין בלי כוונה, אעפ"כ יועיל לאדם לעולם הבא, אלא שאינו בהשוואה גמורה למי שעושה בכוונה ע"ש. לזה אמר אדני שאל את עבדיו לפחות לאמר באמירת התפלה ולימוד בתורה הקדושה, והמאור שבה מחויר בודאי אותו למוטב, כנודע שאמרו רז"ל מתוך שלא לשמה בא לשמה, והעיקר שיהיה עכ"פ תוך לשמה כנודע. היש לכם אב או אח הי"ש הוא ש"י עולמות שהוא בבניה כדאיתא (פע"ח שער העמידה פ"ו), היש לכם עולה ש"ם אדני שהם תרין ההי"ן של השם הוי"ה ב"ה, שהם בחינת נוקבות כביכול, אב או אח שהם רק בחינת דבר יו"ד דחכמה דאבא שהוא אב, ואח שהוא ז"א קדישין כנודע מכוונת אח"ד א"ח ד'. לזה אמר יהודה כי אין יכול להיות להם כביכול שום יהודי אלא דייקא ע"י עבודת ישראל שהם מעלין מ"ג לתו"מ, ותו"מ מעלין מ"ג לאו"א, או יש לאב ולאח ביג"ה ומלכות ג"ב, כי בלא זה אין לכם אלא אב או אח לכד כנודע, והבן. לזה אתה הקב"ה צריך לקבל כל תפלת ישראל אפילו מפשוטי עם בני ישראל.

(בן ביתי מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא)

וַיֹּאמֶר אֲבִינִי שְׂבוּ שְׂבָרוּ לָנוּ מַעֲשֵׂת אֲבָל (מד כה).

לומר ויאמר בר ישראל הקדוש הצדיק, אבינו שבשמים, שבו אני ואתה כביכול בסוד 'שוכו אלי ואשובה אליכם' (מלאכי ג ז). שברו לנו תשבר מעמנו דינים של שם אלקי"ם מספר לנו ותתנהג עמנו ברחמים ע"י מעש שהוא הצדיק הדור, בסוד אין מעש אלא צדיק, שנאמר 'טוב מעש לצדיק' (תהלים לו מז). וא"ת אימתי אני יודע שכן הוא ששברת מאתנו כל הדינים, ואנחנו שבנו לפניך בתשובה גמורה וקבלת תשובתינו, וכן עתה תשוב אלינו בבחינת פנים מאירין פנים צוחקות, זה דייקא כשאתה נותן לנו ע"י צדיק הדור הנקרא מעש השפעות מזון בהרחבת הדעת דקדושה וזהו אוכל.

(בן ביתי מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא)

**וְעַתָּה קְבֹאֵי אֵל עֲבָדָךְ אֲבִי וְהַנְעֵר אֵינְנו
אֲתָנוּ וְנִפְשׁוּ קְשִׁינָה בְּנַפְשׁוֹ (מד ל).**

צריך להבין את הלשון קשורה איך אפשר לקשר נפש בנפש. וזה החלי בעזרת הש"ת, שזה ידוע מחכמו"ל (תנחומא נצבים ג) שאומרים עה"פ 'כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני הוי"ה אלהינו ואת אשר אינו פה עמנו היום' שכל הנשמות של בני ישראל עד סוף כל הדורות, היו בקבלת התורה"ק שניתנה ע"י הבורא עולם בהר סיני, ע"י משה רבינו ע"ה כמ"ש זכרו תורת

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

**וַיֵּצֵא הָאֱלֹהִים מֵאֵתֵי וַיֹּאמֶר אֶךְ פָּרַף
טָרְף וְלֹא רֵאִיתִיו עַד הֵנָּה (מד כח).**

שמעתי מאמרו"ל זלה"ה, שהקשה היאך אמר יעקב ויצא האחד מאתי ואמר אך מרף מרף שמלשון ואמר משמע שעד עתה היה יעקב אבינו עוד מסופק אם האמת הוא כן או לא. ועוד יותר קשה מה שאמר ולא ראיתי עד הנה משמע שקודם עוד לראות אותו, וכפי דברי רז"ל לא היה יודע יעקב אם יוסף חי, כי נסתלק ממנו רוח הקודש כנודע.

אלא וודאי כמו שהיה מדרגות גדולות לרשב"י ע"ה, וכן להארי"ל זלה"ה, ולבעש"ט זלה"ה, שהיו מדברים עם נשמות המתים בכל עת שהיו רוצים, וכן אפילו כשהיו רוצים לידע איזה דבר מעניני דרך עבודה, שזה הדרך הוא טוב לפניהם או לא, כי כל דרכי עבודה שייך לכל אחד כפי ערך נשמתו, ואם היו רוצים לידע איזה דרך עבודה שהם לא ישיגו, וכן הוא הדין איזה חידושי תורה שהיו רוצים לידע, והיו יודעים ברוח קדשם שיש אדם אחד שידע מזה אפילו למרחוק במדינה אחרת, היו מייחדים יחודים קדושים, עד שהוציאו נשמתם של האיש הזה והביאו אותו אצלם, ושאלו אותו מה שהיו צריכים כנודע, ועוד כמה מדרגות גדולות אין שיעור שהיה להם, בפרט יעקב אבינו ע"ה.

לזה אמר יעקב אבינו ויצא האחד מאתי ואמר אך מרף מרף ואם הוא אמת א"כ היה צריך לבוא הנשמה שלו אצלי, ואם הוא קיים ג"כ היה ביכולתי להביא הנשמה שלו אצלי, ולא היה באפשר לעשות לו אחד משניהם או זה או זה, אחת שלא ידע היכן הוא כי נסתלק ממנו השכינה מענין זה כנודע מרו"ל (והר ויגש ר"י), לכן לא היה ביכולתי להביא נשמתו בחיים חיותו, וכן לדבר עמו במותו ג"כ לא יכול, לזה היה מתמה בעצמו, אם הוא קיים צריך אני להביא נשמתו בחיים חיותו, ואם לאו ג"כ צריכה לבוא אצלי, לזה אני מסופק בדבר ואינו יודע אם קיים או לא, לזה אמר ואמר אך מרף מרף אעפ"כ לא ראיתי ואתה קיים ג"כ לא ראיתי עד הנה. והבן דברי פי חכם חן.

(בן ביתי מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא)

משה עבדי (מלאכי ג כב). וממילא ע"י קבלת התורה"ק שייכים כל בני ישראל זה לזה כי כולם היו שם, וזה יוחן שם ישראל נגד החר' (שמות יט ב) כאיש אחד בלב אחד כמו שפירש רש"י ז"ל, ולזה כל ישראל ערבים זה בזה (שבעות לט). ע"י קבלת התורה"ק שהיו ביחד. וזה לדעתי הכוונה ויענו כל העם יחדו' (שמות יט ח) שע"י קבלת התורה"ק זכו להיות יחדו' בבחינת איש אחד. וזה הכוונה באמרו ונפשו קשורה בנפשו כי קשור"ה בניממריא תורה"ה, שע"י התורה"ק זכו שיהיה התקשרות נפש בנפש.

(מעשה שלום מרבתינו שלום מקאמרנא)

**וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחָיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אֲבִי חֵי וְלֹא
יָבֹלוּ אָחָיו לְעֵנֹת אֹתוֹ כִּי נִבְחַלְוּ מִפְּנֵיו (מה ג).**

לפי פשוטו מיירי מעת הגאולה שלימה שיהיה בקרוב במהרה בימינו, והוא ויאמר יוסף הקב"ה אל אחיו בני ישראל הקדושים הנקראים להקב"ה בשם אחים ורעים (שער הכוונות ק"ש ד"ו), אני יוסף עתה אני נקרא יוסף כדי להוסיף לכם כל הצמרכות שלכם. העוד אבי חי כלומר כי עד עתה לפי שהיה כל כך הסתרה גדולה, עד שכמעט שמכרו ישראל ח"ו דלית דין ולית דיין, וכל מה שחפץ אדם לעשות כפי רצונו הרע עושה כנודע, והוא מכח גדול התגברות הרע בעולם ומגודל הסתרה דקדושה עד מאד. לזה אמר הקב"ה לישראל הקדושים, אל תתיאשו ח"ו מישועת ישראל, כי העוד אבי שאני נקרא עליכם בשם אבינו שבשמים 'אבי אבי רכב ישראל' (מ"ב ב יב), הוא כביכול עוד חי וקיים לעד ולעולמי עולמים.

(בן ביתי מרבתינו אליעזר צבי מקאמרנא)

**מִהָרֹד וַיֵּלֶךְ אֵל אֲבִי וַאֲמַרְתֶּם אֲלֵינוּ כֹּה אָמַר בְּנֵךְ
יוֹסֵף שְׂמִינִי אֱלֹהִים לְאָדוֹן לְכָל מַעֲרִים הֲדָה אֵלַי
אֵל תַּעֲמֹד (מה ט).**

[מהרו ה' במסורה] מהרו ועלו אל אבי. מהרו את המן (אסתר ה ה). מהרו עשו כמוני (שופטים ט מה) מהרו ללכת דוד (ש"ב טו יד). כי העינין 'מהרו ללכת דוד' הוא עצמו גלות השכינה בגלות עם ישראל, וזה גורם ללכת בוריות בתורה ומצות, 'מהרו ללכת' בוריות ובמהירות 'פן ימהר והשיגו והדיח עלינו את הרעה' פי, כי אם ימהר היצר או ימנע מעשות, ועכ"פ יפיל מחשבות רעות, על כן הנכון הוריות הגדול, וזה יתחמק גם הרע. 'מהרו את המן' עם המן לעשות את דבר אסתר', כי אלמלא יצר הרע לא היה חרוותא דשמעתא (והר תולדות קלח). והמהירות והזהירות מחום היצר בא, שנהפך לאש קדוש לעשות את דבר אסתר, אוי 'מהרו עשו כמוני' כמבואר בקדוש גלאנמי (בספר קול בוכים על איכה) 'הבאת יום קראת ויהיו כמוני' (איכה א כא), שיתהפך הרע לעצם הקדושה ויתבטל הרע לגמרי. והוא 'מהרו' או 'עשו כמוני', ואז כשיתבטל הרע 'מהרו עלו אל אבי' במהרה בימינו אמן, כן יהי רצון.

(היכל הברכה מרבתינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

מי הם חייבין בתפילין והפטורים. סימן לח

ב. אם הכאב גדול עד שבכל פעם ופעם מפית, אסור לו להתפלל גם כן, אבל אם אינו מפית כל כך, יתפלל ויקרא קריאת שמע בלא תפילין, ותפילין אסור להניח עד שיפסיק הכאב, וצריך לזה הבחנה גדולה בענין הנחת תפילין אף על רגע, ומכל שכן להניח בעת קריאת שמע ותפלה, ומוטב להתפלל כך מלהניחם באיסור גדול:

~~~~ זר זהב ~~~~

הוא מרגיש שהונח לו מעט ואומד דעתו שיוכל לקרות ק"ש ולהתפלל בלי כאב, כגון שעשו לו תרופה והונח לו מעט, ואם בטוח בודאי שיונח לו שעה מועטת יניח תפילין בין אהבה רבה לק"ש ויקרא ויתפלל בתפילין, וכל זה בברי לו בודאי שיונח לו שעה מועטת, אבל אם אין ברי לו, יקרא שמע ויתפלל בלא תפילין, כי בקריאת שמע ותפלה אם ירגיש יפסיק מלהתפלל אבל בתפילין תיכף עושה איסור, ואחר כך באמצע היום אם בטוח שיונח לו רגע יקשור תפילין באותו רגע², אבל אין עליו חיוב כלל, ומוטב שלא להניחם, וצריך הבחנה גדולה:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

כמ"ש ס"ב. ועיין בפמ"ג שם.

ג. כדכתב בשוה"ט (סימן לו ס"ב) - ומן התורה די בקשירה בעלמא בכל יום אף רגע אחד. בספר מקדש מעט (סק"א) מובא בארחות חיים (סק"א) מתמיה דלפי דברי הלבוש (סימן לו ס"ב) דאף ברגע אחד מקיים מצוות תפילין, למה לא יחוייב חולה מעיים להניחם על רגע אחד ולהסירם. עיין במשנ"ב (סימן פ סק"ד) בשם הפמ"ג שמתפק בזה כיון שאין באפשרותו להניחם יותר מרגע אחד הו"ל בגדר חולה מעיים הפטור מתפילין, ולכן כתב שיניחם בלי ברכה. ולכאורה אזיל לשיטתו ולשיטת הפמ"ג כמו שמובא בהגהות מסגרת השולחן (סימן לו ס"ב) [הובא דבריו בגליון צ"ז] ע"ש. אמנם לדברי רבינו הנ"ל מן התורה די בקשירה בעלמא בכל יום אף רגע אחד, וכ"ה בלבוש הנ"ל, אפשר שיכול להניח בברכה. אבל לפי המשך דברי רבינו 'אבל אין עליו חיוב כלל, ומוטב שלא להניחם', צ"ע אם יכול לברך, כיון שאין עליו חיוב.

א. חולי מעיים פטור {א} אבל אסור להניח תפילין, ויקרא קריאת שמע ויתפלל בלא תפילין, ואם הונח לו מעט על ידי תרופות שעשו לו שיכול לנוח שעה מועטת, מותר לקשור תפילין מעט לקיים המצוה ויסלקם תיכף, אבל בשעת הכאב אסור לו להניח תפילין עד שינוח לו:

{א} אבל אסור. זה פשוט שאסור, אבל צריך אומד גדול דגמרא (חולין קי.)³ לא מיירי אלא ליפטור אותו מליכך כל היום בתפילין, כיון שיש לו חולי מעיים ואין לו עת קבוע לפנות עצמו כמו כל האדם פטור להניח תפילין כל היום, אבל פשוט שצריך להבחין בעצמו ולראות לו שעה שנח לו מחוליו מעט שיניח תפילין ויקרא ק"ש ויתפלל, וכל זה במי שלא חזק עליו חליו והולך בשוק⁴.

אבל אם נתגבר חליו בכאב ובשילשול אסור להניח תפילין, ואף ק"ש ותפלה אסור לו לקרות ולהתפלל, אלא אם

א. וז"ל הגמ' שם: רמי בר תמרי, דהוא רמי בר דיקולי מפומבדיתא, איקלע לסורא במעלי יומא דכפורי וכו', חזייה דלא הוה מנח תפילין, אמר ליה מאי טעמא לא מנחת תפילין, אמר ליה חולי מעיין הוא, ואמר רב יהודה חולי מעיין פטור מן התפילין.

ב. בשו"ע ס"א - חולה מעיים פטור מתפילין. הגה - אפילו אין לו צער, אבל שאר חולה, אם מצטער בחליו ואין דעתו מיושב עליו, פטור. ואם לאו חייב. וכתב המ"א (סק"א) - אפילו אין לו צער. אפילו הולך בשווקים וברחובות פטור [כ"מ בחולין פ"ח (דף קי.) גבי עובדא דרמי בר תמרי], ומשמע מזה דאסור להחמיר על עצמו, דאי היה מותר לא היה רמי בר תמרי מפקיע נפשיה מיניה, וכך משמע בתוס' כתובות (דף קד. ד"ה ומנח) שרבי היה מנח תפילין, והקשו והא חולי מעיים פטור, ותירץ רבי היה מנהיג עצמו בקדושה יותר מדאי והיה יודע היטב לזהר עכ"ל, משמע דשאר כל אדם אסור. מיהו נראה לי דבשעת ק"ש ותפלה מותר

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבותינו זי"ע

וַיִּנְשֵׁק לְקַל אֶחָיו וַיִּבְרַךְ עֲלֵהֶם (מה טו.)

אמר לו רבינו הקדוש: פרום את ידך לי, ואני אנשק לך, ועי"ז יהיה לכם רפואה שלימה, וכן היה.

וכן העיד רבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר' שראהו עין בעין, שפרס את ידו לפני רבינו הקדוש ה'היכל הברכה', ונשק רבינו הקדוש את ידי רבי צבי הירש מליסקא ותיכף ומיד סרה הצבה מידו, כאילו לא היה חולה בידיו מעולם, והיה ידו נקי כתינוק בן יומו ממש. (שלשלת קאמרנא)

פתח הבית יומם ולילה לא ישבותו, היה הרה"ק רבי צבי הירש מליסקא זצ"ל, אשר אע"פ שהיה מפורסם ורבים צבאו על פתחו לעצה ולברכה, מ"מ מעת שדרך מפתן רגלי רבינו הקדוש ה'היכל הברכה' במדינת אונגארין עוב הכל מאחוריו וכעבדיה קמיא מריא עמד ושימש לפני רבינו הקדוש.

באחד השנים כשהגיע רבינו הקדוש במדינת אונגארין, בא לקבל פניו רבי צבי הירש מליסקא כדרכו, לפני פריסת שלום לרבינו הקדוש הראה רבי צבי הירש מליסקא לפני רבינו הקדוש את כף ידו שצבה היא מאוד, ואמר: שכל זאת בא לו מאנשים הפשוטים הגרים במדינה הזאת, כי מנהגם בעת שהם רואים פני צדיק באים אליו לנשק את ידיו,

פעם תחת אחד השיחים סיפר רבינו הגאון הקדוש שר בית הווהר רבי אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א בעל ה'דמשק אליעזר', מעשה מופת שראה עין בעין אצל אביו רבינו הגאון הקדוש איש האלוקים קודש הקדשים רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א בעל ה'היכל הברכה', בעת שנסעו יחדיו במדינת אונגארין, כדרכו של רבינו ה'היכל הברכה' לנסוע בכל שנה ושנה על כמה שבועות בזמן קיץ למדינת אונגארין, לחזק ולרומם עדת קהל חסידי בית קאמרנא הדרים במדינת אונגארין שהסתופפו בצל הקודש, ולהפיץ מעיינותיו חוצה כידוע ומפורסם.

בין אלה שדבקו ברבינו הקדוש ה'היכל הברכה' מבואר ועד צאתו במדינת אונגארין ולא עזבו את

השמחה

בגליון ק' משבוע שעבר, בדברי תורה מעט"ר שליט"א. כד"ה ולכן י"ל שפרעה עה"א בני רפ"ח ניצוצין. צ"ל ולכן י"ל שפרעה אותיות פרה ע', פרה עם האותיות ג' רפ"ח ניצוצין, וע' הוא ז' מלכין דמיתו, דכל מלך הוא י' כידוע. דהיינו שפרעה רצה למנוע לברר ולהעלות את הרפ"ח ניצוצין מו' מלכים, וזה שכתוב 'עלת שבע פרות', שצריכים להעלות הרפ"ח ניצוצין. וכו'.

הרה"ק רבי אהרן ישעיה בן רבי צבי אביגדור פיש זצ"ל מהאדאס בעל ה'קדושת אהרן' ו' טבת תרפ"ח תלמיד רבינו הקדוש הדמשק אליעזר מקאמרנא זיע"א

בית אבי

אחת מהמשפחות המיוחסות שפיארו את כותל המזרח בהיכלא קדישא דרבותינו הקדושים מקאמרנא זיע"א, והפיצו תורת רבותינו הקדושים בערי מושבותם, היה משפחת פיש המעטירה. אשר יסודתם בהררי קודש, אבי משפחתם היה הרה"ח רבי **יעקב פיש** זצ"ל, בנו של הרה"ח רבי **יצחק פיש** זצ"ל מעיר **זאבלטוב**, ומרן אור שבעת הימים רבי **ישראל בעל שם טוב** זיע"א היה דוד שלהם, ופעם כאשר נסע רבי יעקב לקבל אפי שכינתא מרן הבעש"ט, בירכו: שיזכה לאריכות ימים ושנים כמה שירצה, וכך הווה שהאריך ימים עד מאה ושלוש עשרה שנה, ובפעם אחרת שהלך לקבל אפי שכינתא מרן הבעש"ט בירכו: זאלסט זיך מעהרן וי פיש, ומאז קיבל על עצמו לשם משפחתו השם פיש. הוא הלך וקבע דירתו בארץ אונגארן בעיר הגדולה קאלבי, והיה מבאי ביתו של הרה"ק רבי **יצחק אייזיק מקאלבי** זצ"ל, לו היה בן שהיה גם כן זקן ושבע ימים שהאריך עד למעלה מתשעים שנה ושמו היה הרה"ח רבי **אברהם אביש פיש** זצ"ל והוא גם כאביו הסתופף בצל הרה"ק מקאלבי זצ"ל, בנו של רבי אברהם אביש היה הרה"ק רבי **צבי אביגדור נאפקער** זצ"ל מתלמידי רבינו הגאון הקדוש איש האלוקים קודש הקדשים רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זיע"א בעל ה'היכל הברכה' ומבנו רבינו הגאון הקדוש שר בית הזוהר רבי **אליעזר צבי מקאמרנא** זיע"א בעל ה'דמשק אליעזר'.

תולדותיו

לרבי צבי אביגדור נולד בשנת תרי"ט בנו רבי **אהרן ישעיה**, שנות נעוריו עד הגיעו לגיל המצוות ישב ולמד עם אביו בקדושה ובטהרה, ובהגיע לגיל המצוות גלה למקום תורה אל עיר סעליש, ללמוד בישיבה הקדושה של האב"ד הגאון רבי **שמואל שמעלקא קליין** זצ"ל בעל ה'יצרור החיים', שם קנה את רוב משנת תלמודו בנגלות התורה, ועד סוף ימיו החזיק עצמו לתלמיד ה'יצרור החיים' על שהוא היה רבו הראשון שהעמידו על דרך הלימוד, לאחר הסתלקות בעל ה'יצרור החיים' ביום ט' אדר תרל"ה, עבר לעיר סיגעט ללמוד תורה אצל הרה"ק רבי **יקותיאל יהודה טייטלבוים** זצ"ל בעל ה'ייטב לב', אך נפשו איוותה וחיכתה לרב ומדריך שידריכוהו על דרך העבודה ליראה ולאהבה את השי"ת, ועל כן נסע משם להסתופף בצל רבינו ה'דמשק אליעזר' כדלהלן.

נישואיו

בהגיעו לפרקו שידך לו רבו רבינו הקדוש בעל ה'דמשק אליעזר', עם זוגתו הרבנית מרת לאה ע"ה בת הרה"ח רבי **יהודה בעריגער** זצ"ל **מהאדהאז**, איש סודו ומבאי ביתו של רבינו הקדוש ה'היכל הברכה', ובסוף ימיו עלה ונשתקע בארץ ישראל בירושלים עיה"ק, מגזע הרה"ק רבי **יצחק דוב בער מרגליות** זצ"ל אב"ד **יאזאלאוויץ**, אחיו הגדול של הרה"ק רבי **מאיר מרגליות** זצ"ל אב"ד **אוסטרהא** בעל ה'מאיר נתיבים', אשר שניהם היו מגדולי תלמידי רבינו אור שבעת הימים רבי **ישראל בעל שם טוב** זיע"א. בזו"ש היה חתן הרה"ח רבי **מאיר מטהאש** זצ"ל.

בצל רבינו ה'דמשק אליעזר'

כדלעיל אשר נפשו בער בו אש דקדושה לחפש לו רב ומדריך, נסע למקום שהתפללו בו אבותיו אל עבר עיר קאמרנא, על חג השבועות חג מתן תורתנו אצל רבינו הקדוש בעל ה'דמשק אליעזר', ומתחילה כשהיה שם על ערביית ועריכת השלחן ותפילת שחרית ואקדמות, לא

מבאר רבותינו

חד ממכתבי רבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר' מקאמרנא זיע"א אל תלמידו ה'קדושת אהרן', בענין מתי לספור ספירת העומר ביו"ט שני בחו"ל.

ב"ה יום ח' ח' ניסן תרנ"א

החיים והשלום וכל טוב סלה לכבוד ידידי הרבני החסיד המופלג ירא ושלם המפורסם לשבח ולתהלה מו"ה **אהרן ישעיה בן רחל פראדיל** נ"י

הנה אחדש"ה, הגיעני מכתבו בדבר שאלתו, והנני להשיבו, ש**אממ"ר** זלה"ה בימי חורפו הי' סופר אחר גמר הסדר, וכערך שנים עשר שנים קודם פטירתו התחיל לספור תיכף אחר תפילת ערבית, ואמר הגם שיש דעות שונות בזה, אולם הרב הקדוש וכו' ה**ריב"ש טוב** זלה"ה הנהיג את עצמו כן, נגד כל הדיעות, ודעת קדשו מכריע את כולם, ואחריו רבינו הקדוש מו"ה **יחיאל מיכל מזלצטש** זלה"ה הי' מנהגו כן, וכן אני נוהג אי"ע ג"כ, וכן נכון לעשות, וכבר השיבותי להרב וכו' מו"ה **חיים אלעזר** נ"י [הארטשטיין] **ממונקאטש** בסגנון זה.

דברי אחי אחי אהובי עלי כנפשי, תקבלו את חג המצות בכשרות ובשמחה עם כל ב"ב, וישמעו בינינו בשורות טובות תמיד עד מאה שנה אמן.

אליעזר צבי סאפרין מקאמרנא

הרגיש בנפשו שום התעוררות, ולעת תפילת המוסף דחק עצמו עד למקום שבת רבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר', אולי שם יתעורר נפשו, וכן הווה שבעת ששאג רבינו הקדוש בחזרת השי"ץ 'כתר יתנו לך' [שכיון הכוונה הנשגבה (שמובא בספרי רבינו רבי **יצחק אייזיק מקאמרנא** זיע"ע ממרן ה'בעש"ט זיע"ע) לכיון בקדושת כתר בשם ככ"ה, ר"ת כיתר כ"ל היכתרים, והוא סגולה נפלאה להעלות הנשמות], התחיל לבו לפעום ולהתעורר בהתעוררות גדולה עד למאוד, ובכל משך זמן אמירת קדושת כתר, הרגיש איך שנפשו יוצאת מגודל ההשתוקקות, וכמו שאמר פעם ע"ז שהרגיש: 'אז ער האט אים ארויס גענומען דעם נפש און אויס געוואשן און צוריק געלייגט', ומני אז קיבל אותו לרבו המובהק עד זיבולא בתרייתא. על כל מועד ומועד ושבתות דריגלי שם לדרך פעמיו להסתופף בצל הקדוש. ואחר הסתלקות רבינו הקדוש הגיע כל שנה ושנה ליום ההילולא כ"ד אייר להשתטח על הציון הקדוש, והיה מבין גדולי חשובי התלמידים שהמתיקו סוד ושיח עם רבינו הקדוש ביודעי ח"ן. רבינו הקדוש הפליג הרבה בשבחיו על גודל ידיעתו והבנתו בנסתרות התורה, ואמר כמה פעמים: ששמח על שזכה לתלמיד חשוב כזה, והיה נוהג לומר לאנשים שילכו לבקש ברכות ממנו.

פעם היה אצלו על שבי"ק רבינו הגאון הקדוש רבי **חיים יעקב מקאמרנא** זיע"א בעל ה'פרי חיים', ואחר השבת התבטא על הנהגתו על שהוא נוהג בדיוק בכל פסיעה ופסיעה הנהגה והנהגה כדרך מה שראה אצל רבו הקדוש, והתבטא ואמר: 'אפילו געשטאנען ביים עמוד אזי ער אזוי ווי דער זיידע'. ומסופר בעת שנפרדו והתחילו לדבר מרבינו הקדוש ה'דמשק אליעזר' אמר לו רבי אהרן ישעיה בדמעות שליש: 'דער רבי ווערן ער האט זעאזאט 'ובכן ישתבח שמך' שבת צופרי האב איך געשפירט וי"א ער

וואשט אויס מיין נפש'.

אציגה נא כאן עובדה אחת מני רבות ממה שסיפר על רבו רבינו ה'דמשק אליעזר', שבעת שהיה לו איזה בקשה וכדו' וישב לערוך מכתב לרבו הקדוש, אז תיכף כשכתב כבר המכתב נושע בישועה, ולא הוצרכו כבר לשלוח המכתב, ופעם היה שבעת כתיבת השורה הראשונה של המכתב נושע כבר, ואמר: אוועק שיקען האט מעהן קיינמאהל נישט געדארפט, ואעפ"כ שלח המכתב כדי שיהיה הישועה בשלימות.

רבנות

בשנת תרנ"ב קיבלו עליהם אנשי קהילת האדאס לרב ואב"ד את רבי אהרן ישעיה, ושמו הטוב החל להתפרסם בכל הגלילות, ויקאנו בו אחיו והיה לו שם מעט רדיפות, בפרט מאחד החשובים בעיר, בעת שנסע כדרכו להסתופף בצל הקדוש בקאמרנא, הזכיר לפני רבו את כל עניני הרדיפות, ושיש לי מזה חלישות הדעת, אז אמר לו רבינו הקדוש: איעצך כשתחזור לעירך, תלך תיכף ומיד קודם שתיכנס לביתך תסור לבית החשוב הנ"ל לדבר עימו לשלום, וכן עשה תיכף עם כניסתו לעיר הגיע לבקר החשוב הנ"ל, המעשה הזה השפיע למוטב על החשוב הנ"ל ולבסוף נעשה ידידו, כן נתן לו רבינו הקדוש עצה שיבנה גדר סמוך לביתו לסגולה שלא ימשלו בו אויביו, והרבה חילופי מכתבים יש מרבינו הקדוש לחזקו ולעדו ולתמוך, לא עבר זמן רב ונעשו כל בני העיר לאהוביו ולחסידיו והכירו את גודל מעלת קדושתו.

בעת המרידה אחר מלחמת העולם הראשונה בשנות תרע"ז תרע"ח, ושונאי ישראל עשו מה שרצו באין פוצה ומצפץ, באחד הלילות הגיע אל ביתו שני ערלים עם סכינים בידם במטרה להרגו נפש, הוא ישב בחדר הפנימי והם עמדו בחדר החיצון, ואחת מבנותיו צעק להם שיהרגו אותה ולא ח"ו את אביה, אבל הם צעקו ברעש כי רק את הזקן רצונם להרוג, מקול הרעש יצא החוצה לחדר החיצון, וכיון שראו הרוצחים את פניו המאירים וצורתו הקדושה, ברחו משם כל עוד נשמתם באפס, ויהי לנס, אבל מעת ההיא לא רצה לדור עוד בעיר הזאת אלא בכרך גדול, והעתיק משכנו לעיר מאטע סאלקע ושם היה איתן מושבו עד להסתלקותו.

הסתלקותו

יום השישי ערב שבת קודש ו' טבת תרפ"ח, הטיב והכין הנרות של שבת קודש, והניח עצמו לישון קצת, כפי שקיבל מרבותינו הקדושים מקאמרנא זיע"א גודל עניין השינה בערב שבת (עיין שולח"ט סי' ר"ג ס"ג), וירד לטבול במקוה לכבוד שבת קודש, וכדרכו בקודש לטבול בכל ערב שבת ש"י טבילות, באמצע הטבילות הרגיש הבחור המשמש שהוא התעלף בתוך המים, ותיכף הוציאו משם והיה לו קצת סימני חיות, ולאחר כמה דקות יצאה נשמתו הקדושה, ובנרות שהכין לכבוד שבת אותן הנרות הדליקו ע"י מיטתו, הלוויה התקיימה ביום הראשון לעבר עיר קאלוב מקום מנוחת אבותיו משפחת פיש לדורותיהם. ממלא מקומו היה בנו יחידו הרה"ק רבי **יחזק'הו פיש** זצ"ל הי"ד.

השאר אחריו חיבוריו הקדושים: **קדושת אהרן** על התורה מלא וגדוש בתורת הח"ן מיוסד על דברי רבותינו הקדושים מקאמרנא, שו"ת **פרח מטה אהרן** שאלות ותשובות שהשיב לשואלי דבר ה' זו הלכה, ועוד ספרים בכת"י על הזוהר והתיקונים.